

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

כ"ו בתמוז תשפ"ו | שבת קודש | גלוז 209

פרשת מטות מסעי

סגן דג"צ חכם בעידו שמואלי שליט"א

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

חרמון-שנר

נחלת בני עד
וכפי ראובן

שכך מי טרד הארץ
הצפוני לפגרת

טבריה העתיקה

"ויתן להם משה לבני עד ולבני ראובן...
את ממלכת סיון מלך האמרי ואת ממלכת עוג מלך תבשן
הארץ לשעריה בגבלת ערי הארץ סביב"

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
19:12	19:42	20:22	21:18
19:34	19:54	20:24	21:20
19:30	19:50	20:21	21:16
19:30	19:50	20:21	21:16

*במנהגי ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"ז תמוז

כז. יוסף בן יעקב אבינו, ב' קצ"ט. (י"א, עיין סדר הדורות) | רבי יעקב עדס חבר בית הדין הגדול בירושלים, תשכ"ג | רבי שמואל רוזובסקי מראשי ישיבת פוניבז', תשל"ט | רבי אליהו זוזות, רב במחסייה ומח"ס האדם בשבחות ועוד | רבי אלעזר אבוחצירא 'בבא אלעזר', תשע"ז

יום שני - כ"ח תמוז

כח. רבי יעקב שאול אלישר יש"א ברכה, תרס"ו | רבי חיים פרידלנדר, משגיח ישיבת פוניבז', תשמ"ו | רבי שלמה טנא אב"ד תל אביב, תשמ"ו | רבי אליעזר מליעזנסק בן הנועם אלימלך, תקס"ו | רבי משה טיטלבוים, מח"ס ישמח משה, תר"א | רבי יוסף שלום אלישיב, תשע"ב

יום שלישי - כ"ט תמוז

כט. רבי יוחנן הסנדלר, קבור במירון | רבי שלמה יצחקי-רש"י, ד' אלפים תתס"ה. קבור בצרפת | רבי משה מזאלישין, מח"ס מושט צדק תקצ"א | רבי עלואן ש. אבינדי, רב יהודי כורדיסטאן, מח"ס מעשי הגדולים

יום רביעי - א' אב

א. אהרן הכהן, ב' אלפים תפ"ז קבור בהר ההר בירדן | אלעזר הכהן בנו של אהרן הכהן, קבור בהר אפרים | רבי יעקב בן עטר, מח"ס בית אלקי יעקב | רבי שמואל עדנפלד מחתם סופר | רבי מרדכי סגרון, מח"ס יושב מרדכי, תשכ"ט | רבי יוסף זרוע, מח"ר פורת יוסף, מתלמידי הרב שרעבי, תשמ"ב | רבי שלמה אלברשטאם האדמו"ר מבאבוב, תש"ס

יום חמישי - ב' אב

ב. רבי אהרן תאומים מקראקא, מטה אהרן, ת"ז | רבי יעקב כהן יהונתן, מח"ס זרע השלום, תרצ"ו | רבי משה שטרן, באר משה, תשנ"ז | רבי יוסף צובייר, ראש רבני תימן, ויצבור יוסף בר, התש"ס | רבי שריה דבליצק, ממקובלי בני ברק, התשע"ח

יום שישי - ג' אב

ג. רבי שמשון מאוסטרופול, מח"ס קרניים, ת"ח | רבי יוסף בן ג'ויא, מח"ס טל אורות

יום שבת - ד' אב

ד. רבי רפאל אנוקו, מח"ס קרני ראם, קבור במרוקו | רבי מנחם עזריה-הרמ"ע מפאנו, שפ"ה | רבי רפאל אברהם מיוחס, מח"ס באר המים | רבי בן ציון הלברשטאם האדמו"ר מבאבוב הי"ד, תש"א

מופדות המיישר

הידור מצווה

הצבת לספי תורה, תפילין ויחידות כפרית של מ"ד שליט"א וכן כל ספרי מ"ד

שלוחה 5

לעריכת אוברות

כאמדת צדיקים של אברכי ירבעי הריבית כולל סעודת דרכי תורה וקדיש בילי תעוד שישלח אליכם

שלוחה 7 או כואטסאפ

פרדיון נפש

ע"פ הקבלה גם בטבעות מסכת טוהר הנערך מדי יום ע"י מ"ד גדול המקובלים

שלוחה 3 או כואטסאפ

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6 הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגייע ללא קביעת תור מראש

רתיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקרוד ללא שניות טיספים שלוחה 7

הכלל בטרלפון אורד:

כולל לאברכים מציינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה

שואל את הבט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים
ניתן להקדיש לע"ז

תהלים לילדים
להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חלקת ספרי האור הזמני
ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה הדינית כ-20 שאלות של הלכות יש לעלוז בקשה בדואר

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכתורים תפירת התורה שלוחה 9

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טע'מון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים 073-371829

שילמת לי בפעם הקודמת את המחיר. אמרתי לו: כן, שילמתי הכל.

אמר ה'חפץ חיים': אם יהודי אומר שהוא שילם, אז הוא שילם, אפילו שאצלי כתוב שלא שילמת. ונתן לו את הספר.

כשהרב הבין את הטעות...

הלך ה'חפץ חיים' לעיר אחרת. בא אליו יהודי שקראו לו באותו השם, מרדכי לייב הכהן, ואמר לו: רבי, אני לא שילמתי לך בפעם הקודמת, עכשיו אשלם לך.

הבין ה'חפץ חיים' שהוא סתם חשד במרדכי לייב הכהן הראשון, שבאמת שילם, ומי שלא שילם זה היה מרדכי לייב הכהן מהעיר השנייה. חזר לראדן, הלך לרב מרדכי לייב הכהן הראשון וביקש ממנו מחילה: אולי פגעתי בך כששאלתי אם שילמת? כי היה כתוב אצלי שמרדכי לייב הכהן לא שילם, והתברר שזה מרדכי לייב הכהן מעיר אחרת.

כל היוצא מפיו - הקב"ה יעשה

אמר לו מרדכי לייב הכהן: מה פתאום?! זו זכות בשבילי. אולי כבוד הרב יברך אותי!?

אמר לו ה'חפץ חיים': אני מברך אותך שתאריך ימים, תמיד תהיה בריא ותמיד תהיה שמח, תתברך בכל הברכות כי אני ציערתי אותך ובאתי במיוחד.

ואותו יהודי סיפר כשהגיע כמעט לגיל מאה שהוא תמיד בשמחה ולא חסר לו כלום. בזכות הברכה שהחפץ חיים בירך אותו.

ה'חפץ חיים' היה לו פה נקי, וכמו שכתוב "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" (במדבר ל', ג'), אם הוא לא מחלל את דיבורו, הברכות שלו מתקיימות.

כשהיה ה'חפץ חיים' זקן ושכב במיטה, נכנס אחד מהחכמים. אמר לו ה'חפץ חיים': תפתח לי את הפה, תספור לי את השיניים, תראה שלא חסרה לי שן אחת. ואמר: תדע שאף פעם לא דיברתי לשון הרע.

החתן נשבע לאשתו שלא יתחתן

מעשה שהיה עם המהרש"ל, רבי שלמה לוריא, שהיה הרב בלובלין וכל העולם רץ אליו. הייתה לו ישיבה שם, והוא היה גאון עולם.

אחד מהתלמידים היה מתמיד גדול, חשק נפלא ויפה תואר. הציעו לו שידוך מעשיר גדול שנתן לו כל מה שצריך, ובתו הייתה טובה והכל מצוין.

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

תשובה באב ולא תשעה באב

קודם כל צריך להתבונן, לעשות חשבון נפש ולחזור בתשובה. איך אנחנו עושים את השבת הזאת?

ההפסדה היא "שמעו דבר השם" (ירמיהו ב', ד'), שזה לשמור על האזניים, לשמוע רק דברי תורה - לא שקר, לא ליצנות ולא לשון הרע. ואז, להתאסף כולם ביום שלישי הבא, ערב ראש חודש, לעשות תשובה. אם אנחנו נחזור בתשובה, במקום "תשעה באב" יהיה "תשעה באב", בעזרת השם, ולא יהיו בעיות.

ירושלים בדינו...

חודש אב הוא ספירת ההוד. למה? תעשו חשבון: ניסן זה חסד, אייר זה גבורה, סיוון תפארת, תמוז נצח, ואב הוא הוד. ועליו נאמר "והודי נהפך עלי למשחית" (דניאל י', ח'), וכן "נתנני שוממה כל היום דוהה" (איכה א', י"ג). דוהה, זה כמו אישה שהיא לא טהורה, שנקראת דוהה. את ירושלים מדמים לכך, כמו שכתוב "חטא חטאה ירושלים על כן לנידה הייתה" (איכה א', ח').

למה דווקא לנידה ולא לשאר עריות? אלא שהעריות אסורות לעולם, אבל האישה הדוהה אסורה עכשיו ועוד מעט תהיה טהורה. אותו דבר ירושלים, עכשיו לקחו אותה הגויים, אך עוד מעט היא תהיה בסדר, עוד מעט היא תיטהר ותבוא לרשות עם ישראל.

'אב' לראש כל החודשים

ולכן, עכשיו חודש אב אב הוא לשון אבלות, ואב הוא גם ראשי תיבות 'אדום - בבל', כי באה לנו הגלות על ידי אדום ובבל.

"אב" זה - ארור ברוך, כי חציו של אב ארור וחציו ברוך, אבל לעתיד לבוא הוא יהיה אב לכל החודשים, כמו שאמרנו: "אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה" (תהילים קי"ח, כ"ב). ה"בן איש חי" אומר ש"אבן" הן אותיות נ' אב, כלומר נכנס אב. "מאסו הבונים" - אלו תלמידי חכמים, משום שבעצבות אי אפשר ללמוד טוב. אבל לעתיד לבוא היא תהיה אב לחודשים ותהיה לראש פינה, כמו שכתוב "בא יבוא ברנה" (תהילים קכ"ו, ו'), ש"בא" הן אותיות אב, שעוד יבוא ברנה בעזרת השם.

הצירוף של חודש אב הוא משם הווי"ה, והוא הו"ה, מתוך הפסוק "הסכת ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם" (דברים כ"ז, ט'). חציו הראשון קשה משום שהוא מהסוף להתחלה, אבל חציו השני ישפיע שפע גדול בעזרת השם, אמן.

זמן לתשובה והתעוררות

עוד אומר ה"בן איש חי", כתוב בתהילים "הבאתנו במצודה שמת מועקה במתנינו" (תהילים ס"ו, י"א). "במצודה" זה ראשי תיבות: 'בצום ד' ה', שזה צום הרביעי והחמישי.

"שמת מועקה במתנינו" - "מועקה" מתחיל ב"מ" ומסתיים ב"ה", אותיות מ"ה שזה גימטריה - אדם, ובאמצע אותיות קע"ו, שזה אותיות צפ"ו.

לכן צריך לשים לב על עצמנו, לעשות תשובה שלמה. בימי בין המצרים אפשר שאדם יעשה תשובה ויתכפרו העוונות.

עונג שבת

מי משקר על החפץ חיים?

היה פה יהודי בשכונת שערי חסד, קראו לו הרב מרדכי לייב הכהן קמינצקי. הוא היה מספר: "אני הייתי בראדן בזמן ה'חפץ חיים'.

ה'חפץ חיים' היה מוכר את הספר 'משנה ברורה' שלו. אני קניתי מהראשונים ונהניתי מאוד.

כשהגיע ה'חפץ חיים' עוד הפעם למכור את החלק השני, הוא בעצמו הלך עם הסחורה ומכר. גדול הדור שאין כמוהו הלך למכור את ספריו! הוא שאל אותי: מה שמו של כבודו? אמרתי לו: קוראים לי מרדכי לייב הכהן. פתח ה'חפץ חיים' את הפנקס ואמר: אתה

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים

הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

קרא נבוכדנאצר לאנשי הסנהדרין ושאל את צדקיהו: נשבעת לי או לא? אמר לו: כן, אבל עשיתי התרה.

שאל נבוכדנאצר את הסנהדרין: כשעושים התרה, צריך בפניו של המושבע או לא בפניו? אמרו לו: צריך בפניו.

אמר להם: ולמה לא קראתם לי? מיד הגלה את כל הסנהדרין, ואת צדקיהו לקח והרג במיתה משונה (ועיזור את עיניו).

הכל בגלל שהוציא מהפה מילים ועבר על השבועה, ועל זה נאמר "ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון" (איכה ב', י').

בכי עם ראייה רחוקה

בפרשה שלנו מסופר על אהרן הכהן. מתי נפטר? בראש חודש אב, ובכו אותו 'כל בית ישראל'.

פטירת אהרן הכהן, אוהב שלום ורודף שלום, היא ב-א' באב. תראה את אהרן הכהן, כתוב שהיה עושה שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחברו.

חורבן בית ראשון היה בגלל שעברו על שלוש עבירות: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. בית שני נחרב בגלל שנאת חינוס.

למעשה, כשיוסף ובנימין נפגשו, כתוב "ויפול על צוארי בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו" (בראשית מ"ה, י"ד). זהו מפגש היסטורי אחרי עשרים ושתיים שנה, ורש"י מפרש שהם בכו על בתי המקדש: יוסף בכה על שני בתי המקדש שעתידיים להיות בחלקו של בנימין ויחברו, ובנימין בכה על משכן שילה שעתידי להיות בחלקו של יוסף ויחברו.

למה הם בוכים על חורבן שיקרה עוד אלף שנה? אלא הם התבוננו וראו שעכשיו הייתה שנאה בין האחים וזה גרם למה שקרה, והם חשבו שמהיום והלאה יהיה שלום, אך הם ראו ברוח הקודש שהשנאה תמשיך דור אחר דור עד שתביא לחורבן בתי המקדש, ולכן בכו על כך.

שלשת האבות שהביאו את האב הרביעי

הגמרא בבבא קמא (ב' ע"א) אומרת שיש ארבעה אבות נזיקין: "השור והבור והמבעה וההבער".

השור - זה שור שמזיק ברגליו או בקרניו. הבור - זה אדם שהשאיר בור פתוח ונפל בו מישהו. המבעה - יש מחלוקת בגמרא: יש מאן דאמר זה שן (בהמה

כולם כרגיל ואף אחד לא ידע כלל שמת, ואפילו אשתו לא ידעה. תראה איזה כוח היה להם!

אבל מה לומדים מפה? מה עוצם כוחה של שבועה.

הציווי לראשי המטות דווקא

ירמיהו הנביא התנבא נבואות קשות על חורבן בית המקדש. אומרים שהוא היה גלגול של שלמה המלך, והיה לו קשה מאוד. צדקיהו היה המלך בזמן שבא נבוכדנאצר, וצדקיהו עשה בלגן גדול.

כתוב בפרשה "וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל" (במדבר ל', ב'). למה דווקא אל ראשי המטות? כי הוא ידע שראשי המטות יעשו בעיות בנדרים, והרמז הוא על צדקיהו.

יום אחד נכנס צדקיהו, שהיה ידיד של נבוכדנאצר, והפתיע אותו. הגמרא אומרת (נדרים ס"ה ע"א) שראה אותו כשהוא לוקח ארנבת חיה ואוכל אותה - רשע מרושע כזה, והיא צועקת, והוא מושך לה את הראש ואוכל.

צדקיהו ראה את האכזריות הזאת.

נבוכדנאצר לקח אותו והשביע אותו במזבח הקטורת שלא יגלה את זה, משום שזה לשון הרע, ונשבע לו.

אך כשנפרדו, צדקיהו לא שמר את השבועה וגילה את הדבר, והשמועה הגיעה לאוזני נבוכדנאצר, שכולם מדברים עליו איך הוא אוכל ארנבת חיה ונחשים ועכברים. התרגז נבוכדנאצר מאוד וקרא לו.

הקושיא של נבוכדנאצר לסנהדרין

צדקיהו הלך לפני שסיפר לסנהדרין, והם התירו לו את השבועה.

סגרו את השידוך באישורו של המהרש"ל. הכל היה יפה, אך לא עברו שבועה חודשים והאישה חלתה במחלה קשה שאין לקום ממנה. היא בכתה ולא הפסיקה לבכות, ורמזה לו מה יהיה אם תמות, שהיא לא יכולה לסבול שיתחתן עם אישה אחרת. בסוף נשבע לה שלא יתחתן לעולם.

נפטרה האישה, והיה לו אבל כבד וקשה. אחרי כמה חודשים התחילו להציע לו שידוכים והוא סירב. באו לרב ואמרו לו שיש שידוכים טובים והבחור לא רוצה. קרא לו המהרש"ל ודובב אותו עד שסיפר לו שנשבע לה.

אמר לו הרב: השבועה לא חלה, כי נשבעת על מה שמנוגד לכתוב בתורה, שאדם חייב להתחתן ולהביא ילדים, ואין השבועה קיימת כלל. כיון שהרב פסק כך, הציעו לו שידוך והוא התחתן, והרב ערך את החופה.

להשביע את מלאך המוות

שלושה ימים מהחתונה נפטר האברך, משום שעבר על השבועה. כל העיר הייתה כמרקחה וכולם בכו.

אמר להם הרב לאנשי ה'חברה קדישא': תעשו לו טהרה, תלבישו אותו תכריכים ותיקחו אותו לקבר. כתב הרב שטר לכבוד בית דין של מעלה: "אני הפוסק של קהילת לובלין, שמי שלמה לוריא, ואני פסקתי שהשבועה שלו לא חלה, כי נשבע לבטל מצווה, ואין דבר כזה. לכן השבועה אינה שבועה, ואני מבקש מכם תשלחו אותו בחזרה לעולם".

אמר להם הרב לשים אותו בקבר בלילה ולהשאיר את הקבר פתוח, וכל אחד הלך לביתו.

באמצע הלילה המת קם, הגיע ודפק בדלת עם התכריכים, וכולם ברחו ממנו.

בבוקר בא לבית הכנסת להתפלל וכולם ברחו, אף אחד לא רצה להישאר למנוח.

אחר כך בא לישבה וכולם ברחו...

סיפרו לרב, ואמר הרב: אין בעיה.

תפס המהרש"ל את שר השכחה ואמר לו: 'תיכנס במוח של כל אחד מאנשי העיר לובלין, ותיקח לו את החלק הזה מהמוח כדי שישכח מזה. וכך היה, ראו אותו

תיקון הנפטרים

כתב רבי יהודה פתיה זצ"ל מגדולי המקובלים וזה לשון בספרו הקדוש "מנחת יהודה":

"אם חורשים רצונם לעשות נחת רוח לנפשות, לחושין ולהצילן מבין הקלע ומדינת של יגנום, שחזא נידון ברם, אין שום אופן, כי אם לשפץ שיה ותפילה בפני מלכיו של עולם בעד המת הדוא. ויבקשו עשרה אנשים יודעי ספר ויעשו לית סדר תיקון..."

ותיקון זה מועיל מאד לנשמות הנפטרים להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום"

התיקון יערך א"ה ביום שלישי

כ"ט תמוז (14.07.2026) ערב ראש חודש אב

בשעה 14:30 בהיכל ישיבתנו הקדושה

לחסידי שמות 03-5520004 שלווחה 1

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו

אהוב ליבנו תומך תורה וחסד

בכל ליבו ונפשו

רבי שי בן רות ה"ו

ודעייתו הצדקנית

יסמין בת פאני תחי'

וילדיהם הנעמים

השם ישמרם ויחיהם בבריאות

ושבע שמחות אמן

משולחן המלך

וחלדה (פסיקתא רבתי, כ"ו). ירמיה - היה מתנבא בשוקים וברחובות, צפניה - מלשון 'צפון', היה מתנבא בבתי כנסיות, וחלדה הנביאה - היתה מתנבאת אל הנשים 'כל כבודה בת מלך פנימה' (תהילים מ"ה, י"ד) מלשון צניעות

נביא בן נביא

אומר ה'אלשיך' הקדוש על 'בן חלקיהו' - שיחוסו של ירמיה, מלבד שהיה נביא בן נביא, גם היה גדול בן גדול וצדיק בן צדיק. חלקיהו בן שפן הכהן, הוא היה בזמן יאשיהו, והוא מצא את ספר התורה שכתב משה, כמו שכתוב בספר מלכים (מלכים ב', כ"ב).

ה'אברבנאל' מביא את זה, שהוא התחיל כבר אז להודיע על החרבן, ואחריו בא בנו ירמיהו. ירמיהו היה אומר דברים לא פשוטים.

תינוק שמוכיח את העם

כתוב במדרש דבר פלא פלאות, שמשעה שיצא ירמיה מבטן אמו לאויר העולם, היה צועק צעקות גדולות עד מאד (פסיקתא דרב כהנא, י"ג).

ראית פעם תינוק צועק כמו בחור גדול? 'מעי מעי אוחילה, חושש אני, לבי וקרבי זעו עלי שבר על שבר', היה אומר לאמו 'אמי למה עברתני?'. ואחר כך היה אומר לה: 'אמא, לא עליך אני מתנבא, אלא אני מתנבא על אמא ציון ירושלים, שהיא מקשטת את בנותיה, מלבישה אותן זוהרים ומעטרת אותן בזהב, ואיך יבאו השונאים וישדרו אותן ויצחקו בהן'. אמר לו הקדוש ברוך הוא - 'בטרים אצרך בבטן ידעתך... נביא לגוים נתתך' (ירמיהו א', ה'), כלומר, עד שלא יצתך ממעי אמך כבר מניתי אותך להתנבא. אמר לו ירמיה לקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, איני יכול להתנבא, כל נביא שיצא אליהם בקשו להרג אותם, את משה ואהרן, רצו לרגם באבנים. איך אתה רוצה שאני אוכיח אותם?!, 'לא ידעתי דבר כי נער אנכי' (ירמיהו א', ו'). אמר לו הקדוש ברוך הוא, הלא נער אני אוהב שלא טעם טעם חטא, כמו שפדיתי את ישראל ממצרים וקראתי אותם 'נער',

יהוא רצה לבער את הקליפות ולאסוף את כל נביאי הבעל, שהיו כחמש מאות נביאי שקר. הוא הוציא הודעה ואמר: "אחאב עבד את הבעל מעט, יהוא יעבדנו הרבה" (מלכים ב' י, י"ח).

הוא אסף את כל נביאי הבעל לתוך אולם אחד כדי לעשות שם חגיגה גדולה, וכדי שלא ישתבשו בהם אנשים אחרים, נתן לכל אחד מהם חליפה צהובה לסימן. אחרי שראה שכולם שם ואין אף אדם זר, סגר את הדלתות, הכניס את שומרי ורצי המשמר ואמר להם 'להכות את כולם לפי חרב', והרג את כל נביאי הבעל וביער אותם.

תראה איך הוא פתר את הבעיה בחכמה.

אבל מה קרה בסוף? בגלל שהוציא מפיו את המילים "יהוא יעבדנו הרבה", אף על פי שנתכוון לטובה ולעורמה, ברית כרותה לשפתיים, ובסוף ימיו אכן חטא ועבר לעבוד את עגלי הזהב.

מכאן רואים מה קורה בעולם, וכמה צריך להיזהר בשפת הפה ובמה שאדם מוציא מפיו.

שלשה מוכיחים במקומות שונים

יש לנו בימי בין המצרים שלש הפטרות.

בשבוע שעבר קראנו 'דברי ירמיהו בן חלקיהו' (ירמיהו א', א'), והשבוע בפרשת מטות יש לנו 'שמעו דבר השם' (ירמיהו ב', ד'). אחר כך, בשבת השלישית שבת חזון ישעיהו בן אמוץ' (ישעיהו א', א'). אלו שלושה דפוענות, והם בג'ר-בכתר, חכמה ובינה, כך שהם גבוהים מאד.

'דברי ירמיהו בן חלקיהו אשר בענות', כתוב ששלושה נביאים נתנבאו לישראל באותו הזמן - ירמיה, צפניה

שהזיקה באכילתה), ויש דעה שזה אדם, מלשון "אם תבעיון בעיו" (ישעיהו כ"א, י"ב), זה אדם שמדבר בפיו. ההבדל - זה אש.

אומר הרמ"ע מפאנו (רבי מנחם עזריה): שלושה אבות הנזיקין הראשונים הם אלו שהביאו את הנזק הרביעי - את ההבדל, שהיא השריפה של בית המקדש.

ואלו הם: "השור" זה חטא העגל (שהוא שור קטן).

"הבור" זה מכירת יוסף שזרקוהו לבור.

"המבעה" זה חטא המרגלים שדיברו לשון הרע על ארץ ישראל בפיהם.

הכח של שנאת חינו

נמצא שבית שני נחרב על שנאת חינו, שנגרמה משנאת האחים ליוסף.

כתוב איך הפשיטו את כותנתו, והוא היה יפה תואר. כשמכרוהו לישמעאלים, היו הישמעאלים אומרים לאחים: "אתם האדונים שלו? הוא נראה כמו מלאך!".

שמע שמעון וקפץ ונתן צעקה, אמר להם: "אני אחריב את כל ארצכם, אני בנו של יעקב!". נתן עוד צעקה וכולם נפלו על פניהם ונבהלו.

קנו אותו בעשרים כסף, שזה שווה ערך לזוג נעליים לכל אחד מהאחים.

בדרך עבר יוסף ליד קבר אמו רחל ובכה בזעקות: "אמא, תראי מה עשו לי!". שמע בת קול שאמרה לו: "בני, אני שומעת אותך, אך זו גזרה מהשמיים. רד, ועוד תעלה את כולם ויהיה בזה תיקון". ומשם שולח לבור עד אשר "וירצוהו מן הבור" (בראשית מ"א, י"ד), וזה היה ביום ראש השנה אחרי שתים עשרה שנה. כל זה גוררת שנאת חינו, ועל כן צריך מאוד להיזהר: "שומר פיו ולשונו שומר מצוות נפשו" (משלי כ"א, כ"ג).

חוסר זהירות של יהוא בדיבור שהכשילה אותו

הגמרא אומרת בסנהדרין (ק"ב ע"א) על יהוא בן נימשי, שהתמנה למלך אחרי יהורם בן אחאב. אחאב היה רשע ועובד עבודה זרה, ובא הנביא והמליך את יהוא, שהיה צדיק, וציווה עליו להכרית את כל בית אחאב ואת עובדי הבעל.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבדיאות
ושובע שמחות אמן

מוסדות המיש"ר תכ"ץ
פרנס יום

החם יום רבינו ב' באב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יחזו לע"נ

יקיר פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני חז"ר ויה"ר שיוכח לשפעת בינה
הצלחה פרנסה טובה ובשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
אריזות ימים וימים טובים ובעצמים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפי של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

הלכה מהפרשה

מאמרים על הפרשה

מאת הרב שלמה נוקריאן שליט"א

מאבירי המוסדות

לחיות טוב לכל

פרשת השבוע – מטות מסעי. בפרשת מסעי מובא מעשה פטירת אהרן הכהן (במדבר, ל"ג, ל"ח). התורה מעידה שעל פטירת אהרן בכו כל ישראל, רש"י הקדוש מבאר שכל אהרן בכו כל בית ישראל – האנשים והנשים מחמת שהיה אהרן רודף שלום ומטיל אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו.

רבותינו במסכת אבות – המסכת המלמדת את האדם לצעוד בדרכי 'אבות האומה' ולנהוג בדרכים 'ישרות הנאות והמפארות' את בני אברהם יצחק ויעקב – האבות הקדושים, שם אומרים רבותינו להיות מתלמידיו של אהרן 'אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'.

תכונות תרומיות אלו – טוב לב, אמיץ ורצון לחיבור ושלום בין הכלל, הינן המפתח לחברה תקינה ושמחה ששומחים בה הנמצאים בתוכה ושמה בה ריבונות של עולם.

ישנו מעשה מוכר הקשור לענייננו והמסר בו רב: כידוע מרבית בשר הבקר, נשחט בחו"ל. מאריך הקדוש יוצאים לעיתים קרובות משלחות של קבוצות שוחטים שהולכים לתקופה את כמה חודשים ושוחטים בשר כשר לכלל ישראל, בהשר הנשחט אי שם בעולם – נשלח לכל העולם ובפרט לארץ ישראל.

צוות המשחטה הגיע גם באותו יום כרגיל לעבודה ולמלאכה, בסיום יום עבודה מפרך ומגיע עובד ויצאו אל עבר מקום ליתנם, לא לפני שוודאו שהבשר השחוט הכשר והמצא בחדרי קירור ענקיים נעול במנעול לכל יהיה מי שיחליפו בבשר אסור.

לאחר כשעה חייג שומר המשחטה הגוי שתפקידו היה לעמוד בחוץ ולשמור על צוות השוחטים במלאכתם ולא להיכנס אליהם. "ידיד דע לך כי שכחתם את אחד השוחטים בפנים – בתוכים המשחטה, אני בטוח, בואו ותפתחו לו את הדלתות".

ראש הצוות שאל את השומר הגוי מהיכן יודע זאת? והוא השיב: "יש לכם כאן שוחט אחד נחמד ומאריך פנים, בכל בוקר שהוא מגיע הוא פונה אליי ומאחל לי 'בוקר טוב' בלבביות ובכל ערב בסיום יום העבודה הוא מאחל לי 'ערב טוב', הערב הוא לא פנה אליי ואני זוכר שבבוקר הוא אמר לי 'בוקר טוב' ויודאי ששכחתם אותו במשחטה והוא נעול שם לבדו, בואו לפתחו לו".

ראש הצוות הגיע והחל לחפש, וכשגילה היכן היה השחט עניין. השוחט המסור נכנס לחדר הקירור של הבשר לרגעים וחבריו לא שמו לב שהוא שם ונעלו אחריו, דגנת הקירור שם הינה מינוס 18 מעלות – טמפרטורה שאדם לא יכול לשרוד בה זמן רב בכלל. השוחט ניסה לקרוא לעזרה ולדפוק על הדלת בחוזקה אבל אף אחד מחבריו לא שמע. שהם הגיעו הוא היה על סף איבוד הכרה ובחסידי שמ"ם חיממו את גופו ודאגו לרפואתו וחזרו לחייג בניסיון 'ורחמיו'.

במשך הוחרר לו שה'צנור' שהוביל לישועתו היה טוב ליבו באומרו מידי יום לשומר הערבי 'בוקר טוב' ו'ערב טוב'.

מכאן שפעמים האדם זוכה ורואה בעיניו שפעולות טגנות של 'לב טוב' יכולים לפעמים להיות ההצלה הגדולה עבורו.

עוד מעשה באותו עניין:

רב העיר העתיקה הרב **אביגדור נבנצל** שליט"א סיפר שדודו ו'ל היה עורך דין בגרמניה. כשעלה הצורך הנאצי ותנועתו ימ"ש לשלטון, פנה אליו אחד הגוים בבניין שגר ואמר לו: "עליך לברוח מיד, יש לי מידע באמתחתי שמתכננים לפגוע בך, תיהר ותמלט מהר על נפשך".

הדוד לא הבין מדוע שכנו הגוי שלא היה לי איתו כמעט כלום דואג לו ומגלה לו את המזימה שזוממים עליו ולא שמר הדברים בליבו ופנה אליו ושאלו מדוע גילה לו המידע ושכנו השיב: "דע לך שהסיבה לכך הינה מחמת שאות היחיד בבניין הזה שפונה אליי ואומר לי 'שלום' מידי יום, לא יכולתי לשמוע את המידע שברשותי שאדם טוב שכמוך יפגע ולכן הודעת לך".

גם כאן רואים אנו שטוב לב לגוי הציל חיים. נלמד מדרך אהרון לאהוב ולדרוש בשלום, ויזכנו ה' לאהדות ולאהבה בקרבנו לעשות רצונו ולעבודו בלבב שלם, אמן.

המעשיות הובאו בספר הערב **נפלאים מעשיך** – הרב אליהו נחום זצ"ל

רבי שמעון מדבר רק בזמן שמחה

אתם יודעים, יש לנו פרשות מטות, מסעי ודברים, ואין בהם 'זהר'. תפתחו ספר זהר, תחפשו על מטות, על מסעי, על דברים, אין זהר.

והסיבה לכך היא כי הפרשות האלה בימי בין המצרים ואילו ימי צער, ורבי שמעון בר יוחאי לא מדבר בימים כאלה קשים, הוא רוצה רק לדבר בשמחה, באור של שמחה שיש בכל העולמות. עכשיו יש קצת חשכות, כמו שכתוב 'ידם אהרן' (ויקרא י', ג').

המסעות של כל אדם בימי חייו

פרשת מטות מסעי היא סיום כל המסעות של עם ישראל במדבר. עם ישראל יוצא ממצרים והיו לו מסעות הכתובות בפרשת מסעי, והמסעות הללו הן רמז לאדם על כל חייו הפרטיים.

אדם צריך לדעת שחייו הפרטיים נוסעים במ"ב מסעות, כל אדם והמסעות שלו, כל אחד לפי התקון שלו בעולם, לפעמים נוסע ל'מרה', ולפעמים ל'מתקה'. יש ימים קשים, יש ימים מתוקים, ויש ימי חשמנה, ו'יחנו בחשמנה' (במדבר י"ג, כ"ט) ששם יש אור. אלו זמנים שהאדם צריך לעבר בכל ימי חייו.

התרת נדרים לשבועת הקדוש ברוך הוא

ענין הנדרים ובקשת רש"י ב'כל נדרי' – דבר ראשון, פרשת מטות מתחילה בעניני נדרים. אנחנו אומרים כל ערב יום כפור בתפלת 'כל נדרי' זהר קדוש מלא על זה: "רבון עלמא, עבדי בגין שכינתא די בגלותא... ואם היא באומא, אם היא בשבועה דאשתבעת דלא תופיקה עכשו מן גלותא, אבא ואמא, חכמה ובינה, יכולין למעבד התרה... ואם נדר נדר או נשבע דלא יפרק לה עד דתהא בגלותא... ועכשיו הוא מתחרט, שלושת האבות יכולים לעשות התרה. ואם לא אתחרט... אנה רש"י מבקש מנך, מכל אינון דבישיבה דלעילא ותתא, תעבדי בגין רעיא מהימנא משה רבנו..." (תיקוני זוהר, תיקון כ"א).

אנחנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא שיעשה התרה לשבועה ויפדה אותנו מן הגלות. עושים התרה לקדוש ברוך הוא. 'בין איש לאשתו', 'איש זה הקדוש ברוך הוא, לביתו' זה עם ישראל. 'בנעוריה בית אביה', מבקשים מהקדוש ברוך הוא שיפדה אותנו מן הגלות.

מכנה המשותף בין משה רבינו לירמיה

רבותינו אמרו שירמיה הנביא היה ניצוץ של משה רבנו, והיו דברים שהם ממש תואמים למשה (פסיקתא דרב כהנא, י"ג). משה רבנו נקרא 'נער', וירמיה הנביא נקרא נער, כדכתיב 'כי נער אנכי'. משה נבא ואמר, "איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם" (דברים א', י"ב), וירמיה היה מנבא, "איכה ישבה בדד" (איכה א', א'). 'איכה' זה ראשי תבות: 'אני ירמיה כהן הענותות'. משה הוריד את התורה על הר סיני במתן תורה, כביכול הוריד את הקדוש ברוך הוא. ואותו דבר בזמן ירמיהו, ירד הקדוש ברוך הוא וגלה עם ישראל, בבחינת 'עמו אנכי בצרה' (תהילים צ"א, ט"ו). משה הקים את המשכן, וירמיהו בזמנו נחרב המשכן. משה הוכיח את עם ישראל ארבעים שנה, וירמיה הוכיח ארבעים שנה. משה כתב חמשה חמשי תורה, וירמיה כתב חמש קינות, וזה רמזו בפרשה, "אלה החקים... בין איש לאשתו בין אב לבתו בנעוריה בית אביה" (במדבר ל', ט"ו). 'איש' זה משה, 'והאיש משה ענו' (במדבר י"ב, ג), 'ואשתו' זה ירמיהו הנביא, ניצוץ של משה, אומרים רבותינו שתשש כחו כנקבה. משה אמר 'בנעוריה בית אביה', וירמיה אמר 'כי נער אנכי' אמר.

צורר את המדינים, מה עם המואבים?

תראה איך הקדוש ברוך הוא מטפל באדם, כל מה שמגיע לאדם הוא יקבל איך שלא יהיה. הקדוש ברוך הוא עלת העלות וסבת הסבות, לכן כתוב 'צורר את המדינים והכיתם אותם' (במדבר כ"ה, י"ז), ולא את המואבים, כי אמר הקדוש ברוך הוא, יש לי להוציא משם איזו פרידה טובה, שהיא נעמה העמונית (בבא קמא ס"ט:).

לכן צריך האדם לדעת שהכל מסובב לנו מלמעלה והכל בא יפה על מקומו בשלום.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תשובתו שלום

לימוד מידות התענוגות ודרכים בדרכי
התענוגות "במדות טובות" והתענוגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זאריץ
שליט"א
מאמרי המסורות

"ויתבת משה את מוצאייהם למסעיהם"

על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאייהם" (פ)

לגפס ב.

ישנם שני שאלות על פסוק זה, חד מפני מה האריך הכתוב וכפל בלשונו לאמור "ואלה מסעיהם למוצאייהם" אחר שכבר נכתב ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם? ועוד מדוע שינה הכתוב בלשונו שבתחילה נאמר מוצאייהם למסעיהם, ואילו בהמשך נכתב להיפך מסעיהם למוצאייהם?

ישנם הרבה תירוצים בדבר ונביא לבאר מש"כ בספר אש קודש הרה"ק מפיאסצנע זי"ע, כי הנה כל מאי דעביד רחמנא לטב עביד, אלא שבשעת ההסתר עצמה אין האדם יודע מה הטובה הגנוזה בדבר, ורק לאחר מכן מתברר לו גודל החסד והרחמים, וכך היה במב' מסעות של בני ישראל מעת שיצאו ממצרים עד בואם אל ארץ ישראל, כולם היו בתכלית אחת לגלות מלכות השם יתברך בעולמו, ובכלל זה כל טלטולי הדרך וכל הקשים שהיו שלא היה מים ולא אוכל, ובשעת המסעות לא ראו את הטובה שהשם יתברך עושה עמם שכל זה בשביל להביא אותם לארץ, אולם משה ידע זאת וכוה מבואר, שתחילת הפסוק מדובר על משה דהיינו "מוצאייהם למסעיהם" שהוא ידע שכל המסעות האלו הם לטובתו, ואילו בעם ישראל כתיב "מסעיהם למוצאייהם" מפני שלא ראו זאת וענין זה הוא לדורות.

וכמו שכתב הבעש"ט הקדוש (הובא בדגל מחנה אפרים בפרשתן) שכל אדם עובר במשך ימי חייו את כל המב' מסעות האלו, ופעמים הרבה שואל האדם מדוע בא לידי המסע הזה והתשובה היא עוד מעט יבוא הזמן ותראה איך הכל היה לטובה, על כן על האדם להתאזר באמונה חזקה בבורא עולם שכל המסעות הם על פי השם, וגם בשעת הניסיון כשהוא עומד בפרשת מסעי יקבל עליו את הדין מתוך התחזקות באמונה שהכל לטובה ויתאזר בסבלנות שעוד יראה את "הלמוצאייהם" את התכלית שבדבר ע"כ.

כל אחד ואחת מעם ישראל עוברים בעולם הזה טלטולים ניסיונות אשר הפיתרון שלהם לא נראה באופן, אבל זה הסוד שאיתו האדם צריך להתאזר בעז ותעצומות ולעבור את הניסיון הזה, מחמת הבנתו שהוא פה בעולם כדי לעבור ניסיונות, ולא ח"ו להטיל דופי בהנהגת השם בעולם,

שנוכה כולנו לעבור את הניסיונות של החיים בצורה נכונה ונשמח את אבינו שבשמיים,

אמן כ"ר

שבת שלום ומבורך

משולחן המלך

התיק צבאי שנועלם עד עצם היום הזה

הרב חיים קניבסקי, יש לו ספר 'דרך שיחה', ושם הוא מביא דברים מאוד יפים על כח הדבור.

קדם כל, אנחנו גדלנו פה וראינו את כח הדבור של הרב שרעבי שהיה חסיד וקדוש. כשהוא אומר לך מלה, בדיוק כך היה, זה לא משתנה לשני צדדים. כל מה שהוא אומר כך היה!! הכל היה משהו לא רגיל.

למשל היה בחור שלומד תורה והצבא תפסו אותו לגייסו, אמר לו הרב: 'לא יקראו לך', אמר - 'אבל יש להם את התיק שלי ויקראו לי מחר'.

אמר לו הרב: 'לא יקראו לך'. אמר האדם: 'עד היום הזה לא קראו לי', כי כך יצא מהפה של הרב.

כח הדיבור של גדולי ישראל

הוא כותב שם ב'דרך שיחה' מעשה שהיה עם ה'שגאת אריה', שהלך להיות רב של העיר 'מיץ', ושמע שמתלחשים עליו שהביאו להם רב ישיש וזקן. אמר להם: 'אל תדאגו, עוד אני בכחי, ועוד עשרים שנה אני ארביץ בכס תורה!', וכך היה, הוא נפטר בגיל תשעים, ועשרים שנה הרביץ להם שם חזק מאוד תורה.

דבר שני, ספר שם הרב חיים קניבסקי בשם הרב מאיר קרליץ, שכאשר הגר"א היה נכנס לבית המדרש כל בקר, היו לו מים מוכנים בכניסה.

יום אחד הוא בא וחבית המים היתה ריקה. ילד אחד ראה את זה, רץ מיד והביא מים.

אמר לו הגר"א: אתה תחיה מאה שנה! אותו ילד גדל והתגבר, וכשהיה בגיל תשעים ותשע נהיה חולה. כל המושפחה התאספו וחשבו שבטוח 'נגמר'. אמר להם: 'אל תפחדו, הגר"א הבטיח לי מאה שנה, לכן תלכו לישון שקטים ושלום, מאה שנה יש לי'. וכך היה.

אומר הרב קרליץ 'אני הכרתי את היהודי הזה'. תראה מה זה כח של דבור, כח אדיר ביותר, ובתנאי שאדם לא יחלל דברו, אז 'ככל היוצא מפיו יעשה'!

הבור וחולדה עדים...

נדרים זה לא דבר פשוט, כתוב 'ככל היוצא מפיו יעשה' (במדבר ל', ג'). 'לא תתן את פיך לחטיא את בשרך ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא, למה יקצף האלהים על קולך וחבל את מעשה ידיך' (קהלת ה', ה').

הגמרא אומרת במסכת נדרים שבעוון נדרים בניו ובנותיו של אדם מתים כשהם קטנים (נדרים ז':), אוי ואבוי... ה'בעל הטורים' אומר ש'נדרים' בגימטריה 'רוצה', השם יצילנו ויכפר עלינו. הגמרא אומרת בכתובות, שאשה שנודרת ולא מקימת, בעלה יכול לגרש אותה (כתובות ע"ב).

בואו וראו כמה גדולים בעלי אמנה, אומרת הגמרא, מעשה בנערה שהיו משפחתה עשירים גדולים, הלבישו אותה תכשיטי כסף וזהב והיתה יפת תאר.

יום אחד טעתה בדרך, הגיע חצי היום והיתה השמש לוהטת. ראתה באר וחבל תלוי בה, ירדה לבאר ושתתה להרוות צמאונה, ועכשיו רצתה לעלות מהבאר ולא יכלה.

עבר שם איזה בחור, רואה אותה, שאל, מי את? האם את מן המזיקים או רוח? אמרה לו, לא, אני מבני אדם. אמר לה, אם תשבעי לי שתתחתני אתי, אני מעלה אותך. אמרה לו, 'הן'. העלה אותה מיד ורצה להנשא לה שם.

אמרה לו, רגע חביבי, אני צריכה לחזור לאבא ואמא, נעשה את זה בדרך הכי יפה, ללכת בדרך השם ולא סתם. שאל אותה, מה שמך ומה שם עירך? אמרה לו.

אמרה לו, מי יעיד בינינו שאתה לוקח אותי באמת לאשה כי אני אחכה לך? אמר לה, יש פה בור, והנה חלדה עוברת, הם יהיו עדים בינינו.

הבחור הזה שכח מהמעשה, הלך והתחתן עם אשה אחרת. נולד לו בן, ואחרי שלושה חודשים נפל הבן לתוך הבור ומת.

עוד הפעם נולד לו בן, באה החלדה והרגה אותו.

אמרה לו אשתו, תשמע, מעשים הללו אינם נורמליים, תתבונן במעשים שלך, מה קורה פה? בן ראשון בבור, בן שני על ידי חלדה!

חשב הבחור ואמר, עכשיו אני נוכר, כך וכך היה מעשה, הבור והחלדה הם העדים שלנו. אמרה לו, תן לי גט ותלך לנערה זאת, מה שנדרת תעשה.

הוא הלך לחפש אותה. היא, מסכנה, שנים רבות מציעים לה שדוכים ואינה רוצה, וכדי שלא יקחו אותה עשתה עצמה כמשוגעת. בא הבחור הזה, ראתה אותו ונתרפאה בנפשה, דבר לה, סלחי לי, טעיתי ושכחתי. תראה מה זה, 'מוצא שפתיק תשמר ועשית' (דברים כ"ג, כ"ד).

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודס ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

גוי חכם שאל שלש שאלות, ראשונה אם יבנה עוד בית מקדש

אמר רבי אבא, אדכרנא מלך חדא, דשמענא מבוצינא קדישא, דשמע משמיה דרבי אליעזר נוכרתי דבר אחד ששמעתי מהנר הקדוש רשב"י ששמע משמו של רבי אליעזר הגדול. יומא חד, אתא לקמיה דר חכים גוי יום אחד בא לפניו אחד חכם גוי, אמר ליה סבא סבא אמר לו ושאל ממנו, זקן זקן שקנה חכמה, תלת בעינין (דף רכ"א ע"א) בעינא למתבע מנך שלש שאלות אני רוצה לשאול ממך. חד, דאתון אמדין דיתבני לכו בי מקדשא אתרא אחד שאתם אומרים שלעתיד במהרה יבנה לכם בית המקדש אחר שלישי, והא לא הוו למבני אלא תרי זמנין והרי לא הובטח לכם לבנות בית מקדש אלא שתי פעמים, בית ראשון ובית שני, בית שלישי (ובית רביעי) לא תשכח באורייתא אבל שלישי לא תמצא בתורה, והא מה דתנה ליה למבני, כבר אתבנון והרי מה שהיה לו לבנות לכם כבר נבנה לכם, ולעולם לית ביה יתיר ולעולם לא נוכר בכתוב ענין ביהמ"ק השלישי שהוא אחד יותר, דהא תרי בתי ישראל קרא לון קרא שהרי שני בתי ישראל קרא אותם הכתוב, וכתוב וכתוב כך, (חגי ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון משמע האחרון הוא השני ואחרי האחרון אין עוד.

שאלה שניה למה ישראל בצער יותר מכל האומות

ותו ועוד שאלה יש לי, דאתון אמדין, דאתון קרבין למלכא עלאה, יתיר מכל שאר עמין שאתם אומרים שאתם קרובים למלך העליון יותר מכל שאר העמים, מאן דמתקריב למלכא מי שהוא מקורב למלך, איהו חדי תדיר (תיר), בלא צערא, בלא דחילו, ובלא דחיקו א' הוא שמח תמיד מאוד. ב' הוא נמצא תמיד בלא צער. ג' ג"כ בלי פחד. ד' ג"כ בלי דוחק. והא אתון בצערא ובדחקה וביגוונא תדיר, יתיר מכל בני העולם. ואנן לא אתקריבין לן צערא ודחקה ויגוונא כלל ואנחנו לא מתקרבים אלינו צער ודוחק ויגון כלל. אנן קריבין למלכא עלאה, ואתון דחיקין מנייה וא"כ נראה שאנחנו קרובים למלך העליון ואתם רחוקים ממנו, ועל דא אית לכו צערא ודחקה אבלא ויגוונא, מה דלא אית לן ועל זה יש לכם צער ודוחק אבל יגון, מה שלא יש לנו.

התשובה לשאלה הראשונה

דכד נפקו ישראל ממצרים שכאשר יצאו ישראל ממצרים, בעא קודשא בריך הוא למעבד לון בארעא, כמלאכין קדישין לעילא רצה הקב"ה לעשות אותם בארץ כמלאכים קדושים למעלה, ובעא למבני לון ביתא קדישא ורצה לבנות להם בית המקדש, ולתתא ליה מגו שמי קדישין, ולנטעא לון לישראל, נציבא קדישא, כגוונא דדיוקנא דלעילא, ולהוריד את בית המקדש מן השמים ולנטוע את ישראל נטע קודש כדוגמת הדיוקן של מעלה. הך הוא דכתיב והו שכתוב, (שמות טו) תביאמו ותשעמו בחר נחלתך. באן אתר באיזה מקום כמכון לשבתך פעלת יחודה. בההוא דפעלת אתר יחודה, ולא אתרא באותו מקום שפעלת אתה ה' ולא אחר. כמכון לשבתך פעלת יחודה, דא זה בית ראשון. מקדש יחודה כווננו ידך, דא זה בית שני. ותרווייהו, אומנותא דקודשא בריך הוא אנון ושניהם אומנות ידיו של הקב"ה הם בעולמות העליונים.

שני בתי המקדש נבנו בידי אדם ולכן נחרבו

ומדארגיו קמיה במדברא, מיתו וכשהרגיו לפניו כמדובר בחטא העגל ובמרגלים, מתו, ואכנס לון קודשא בריך הוא לבנייהו בארעא והכניס הקב"ה את בנייהם לארץ. (אוליפו עובדיהו) וביתא אתבני על ידא דבר נש, ובגין כך לא אתקיים והבית נבנה על ידי אדם ומשום כך לא התקיים. ושלמה הוה ידע, דבגין דהאי עובדא דבר נש לא יתקיים ושלמה המלך היה יודע שמשום שזה הבנין נבנה בידי אדם לא יעמוד, ועל דא אמר ועל זה אמר, (תהלים קכו) אם יתנה לא יבנה בית שווא עמלו בוניו בו, דהא לית ביה קיימא שהרי אין בו קיום. ביומוי דעזרא, גרם חטאה, ואצטרכונו אנון למבני, ולא הוה ביה קיימא בימי עזרא בבנין בית שני גרם החטא שנשאו נשים נכריות והוצרכו הם לבנותו ולכן לא היה בו קיום. ועד כעו, בגינא קדמא דקודשא בריך הוא, לא הוה בעלמא ועד עכשו הבנין הראשון של הקב"ה לא היה בעולם, ולזמנא דאתי בתיב ולעתידי

שאלה שלישית למה ישראל חלשים בגופם יותר מכל האומות

ותו ועוד יש לי שאלה שלישית, דאתון לא אכלי נבלה וטרפה, בגין דתהווין בריאין, וגופא דלכון להוי בכריאותא שאתם לא אוכלים נבלות וטרפות בשביל שתהיו בריאים והגוף שלכם יהיה בריאות. אנן אכלינן כל מה דבעינן, ואנן תקיפין בחילא בכריאותא, וכל שיפיין דילן בקימיייהו לא כן אנחנו, אוכלים כל מה שאנחנו רוצים נבילות וטרפות שקצים ורמשים וכו', ואנחנו חזקים בכח ובבריאות, והאברים שלנו בקיומם ובשלמותם. ואתון דלא אכלין, חלשין כלכו במדעין בישין, ובתבירה, יתיר מכל שאר עמין ואתם שלא אוכלים כל התאוות הללו האסורים, אתם חלשים כולכם בחלאים רעים, ושבורים יותר מכל שאר העמים. עמא דסני לכון אלהכון ככלא מכאן מוכח שאתם עם ששונא אתכם האלהים שלכם בכל ואין צד של אהבה כלל. סבא סבא, לא תימא לי מדי, דלא אשמעינך, ולא אקבל מנך זקן זקן אל תאמר לי שום תשובה על כל השאלות הללו כי לא אשמע ממך ואין על זה תשובה. זקנין עיניו דבי אליעזר, ואשגח ביה, ואתעביד תלא דגרמי הרים עיניו רבי אליעזר הגדול והסתכל בו והתבונן אם יצא ממנו איזו תועלת לעם ישראל, וכיון שראה שאין בו כבר צורך, נעשה גל של עצמות.

אין דבר בתורה שלא יצא מפיו של הקב"ה

ביון דנח רוגזיה כיון שנח כעסו של ר' אליעזר, אהדר רישיה ובכה ואמר החזיר ראשו ובכה ואמר, כתוב, (תהלים ח) יתנה אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ. כמה תקין חילא דשמא קדישא, תקיפא בכל ארעא כמה חזק ואדיר הכח של השם הקדוש חזק ואדיר בכל הארץ, וכמה חביבין מלי דאורייתא וכמה אהובים דברי התורה, דלית לך מלך זעירא דלא תשכח לה באורייתא שאין לך דבר קטן ושאלה הקטנה ביותר וכן מעשה שנעשה בעולם שלא

זוהר על הפרשה

קדישא קריבין, ושאר עמין רחיקין מניה כד ישראל למלך הקדוש הם קרובים ושאר העמים רחוקים ממנו.

התשובה לשאלה הג' ישראל דומים ללב שהוא החלש שבאיברים

שאלתא אחרא ועל השאלה האחרונה בענין המאכלות, דישאל לא אכלי נבלות וטריפות וטנופא ולכלוכא דשקצים ורמשים כשאר עמין ודברים מטונפים ומלוכלכים של שקצים כשאר העמים, הכי הוא, דהא לבא דאיהו רביך וחלש כך הוא שהרי הלב הוא עדין ורך וחלש, ומלכא וקיומא דכל שאר שייפין והוא המלך והמקיים ונותן חיות לכל שאר האיברים, לא נטיל למזונייה, אלא ברירו וצחותא דכל דמא ולא נוטל למזון עצמו אלא מהמבורר והצח והנקי של כל הדם, ומזונייה נקי וברירא, ואיהו רביך וחלש מכלא ומזונו נקי ומזוכך והוא רך וחלש מכל שאר האיברים, ושאר פסולת אנה לכל שייפין והפסולת של המאכלים הוא מניח לכל שאר האיברים, וכל שאר שייפין לא משגחין בהאי וכל שאר האיברים לא משגחים בוה, אלא כל פסולת ובייש דכלא, נטלין אלא כל הפסולת והרע של כל המזון הם נטלים, ואנן בתקופו כמה דאתחזי לון והמה בחוץ כמו שראוי להם.

הלב נקי ומבורר מכל התחלואים והנעעים

ועל דא ככל שאר שייפין אית אבעבועין, שאת או ספחת, סגידו דצרעת ועל זה בכל שאר האיברים יש מחלות כמו אבעבועות שאת או ספחת או נגעי הצרעת. ללבא, לאו מכל הנגי כלום משא"כ בלב אין מכל אלה כלום, אלא איהו נקי ברירא מכלא, לית ביה מומא כלל אלא הוא נקי ומזוכך מכולם ואין בו מום כלל. כך קודשא בריך הוא נטיל ליה לישאל דאיהו נקי וברירו דלית ביה מומא כך הקב"ה לקח את ישראל שהם נקיים ומזוככים ואין בהם מום כמו הלב לגבי שאר האיברים על דא כתיב על זה כתוב, (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך. אתא רבי יוסי, נשיק ידוי בא רבי יוסי וגשק את ידיו של ר' אבא, אמר, אילו לא אתניא לעלמא, אלא למשמע דא, די. אמר אילו לא באתי לעולם אלא לשמוע דבר זה היה מספיק לי.

התשובה לשאלה השניה ישראל דומים ללב שהוא הקיום והחיות

שאלתא אחרא ועל השאלה השניה מי הוא הקרוב למלך, דודאי אנו קריבין למלכא עלאה, יתיר מכל שאר עמין בודאי שאנחנו קרובים למלך העליון יותר מכל שאר העמים, ודאי הכי הוא, דישאלא עבד לון קודשא בריך הוא לבא דכל עלמא ובודאי שכך הוא שהרי ישראל עשה אותם הקב"ה כמו הלב של כל העולם. והכי אנן ישראל בין שאר עמין, כלבא בין שייפין וכך הם עם ישראל בין שאר העמים כמו הלב לעומת כל האיברים, כמה דשייפין לא יכלי למיקם בעלמא אפילו דנעא חדא כלא לבא כמו שהאיברים לא יכולים להתקיים ולחיות בעולם רגע אחד ללא הלב, הכי עמין כללהו, לא יכלין למיקם בעלמא, בלא ישראל כך העמים כולם לא יכולים לעמוד ולהתקיים בעולם ללא ישראל, כי ישראל הם גוף האילן העליון ושבעים אומות יונקים מן ענפי האילן ומשם ניזונים כל אומות העולם. ואף הכי ירושלם בנו שאר ארעאן, כלבא בנו שייפין ואף ג"כ העיר ירושלים בתוך הארצות כמו הלב בתוך האיברים. ועל דא איהו באמצעייתא דכולי עלמא. כלבא גו שייפין ועל זה היא באמצעו של כל העולם כמו הלב שהוא באמצע כל האיברים.

וישראל מתנהגו גו שאר עמין, כגונא דלבא גו שייפין ועם ישראל מתנהגים בתוך שאר העמים כדוגמת הלב בתוך האיברים. לבא איהו רביך וחלש, ואיהו קיומא דכל שייפין שהרי הלב הוא רך וחלש, והוא הקיום והחיות של כל האיברים, לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל, אלא לבא, דביה קיומא, דביה סוכלתגו וכל אבר ואבר לא יודע מצער ודוחק ויגון, אלא רק הלב שבו הקיום והחיות ובו התבונה, משא"כ שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל ושאר האיברים לא מתקרב בהם מכל האמור לעיל, דהא לית בהו קיומא, ולא ידעין מדי שהרי אין בהם קיום וחיות ולא יודעים דבר. כל שאר שייפין לא קריבין למלכא כי כל שאר האיברים לא קרובים למלך, דאיהו חכמתא וסוכלתגו, דשריא במוחא שהוא החכמה והתבונה השורים במוח, אלא לבא אלא רק הלב. ושאר שייפין, רחיקין מניה, ולא ידעין מניה כלל ושאר האיברים רחוקים ממנו, ולא יודעים ממנו כלל. כך ישראל, למלכא

לבא כתוב, (תהלים קמו) בונה ירושלם יהוה, איהו ולא אתרא הוא ולא אחר. ובניינא דא אנו מחכאן, ולא בניינא דבר נש, דלית ביה קיומא כלל ולבנין הזה אנחנו מחכים ולא לבנין שנבנה בידי אדם שאין בו קיום.

לעתיד לבוא יוריד הקב"ה בית ראשון ושני כאחד מלמעלה

בית ראשון, ובית שני, יחית לון קודשא בריך הוא כהרא מלעילא בית ראשון ושני יוריד אותם הקב"ה יחד מלמעלה. בית ראשון באתכסא בית ראשון בכיסוי כנגד הבינה המכוסה, ובית שני באתגליא ובית שני בגלוי כנגד המלכות. והוא בית להוי באתגליא, דאתקרי בית שני אותו בית שיהיה בגלוי שנקרא בית שני, דיתחזי לכל עלמא אומנותא דקודשא בריך הוא שיתראה לכל העולם אומנותו של הקב"ה. חדרה שלים, ודעתא דלבא ככל קיומא ואז תהיה השמחה שלימה וברצון הלב קיומו.

הוא בית ראשון באתכסא אותו בית ראשון שהוא בכיסוי, אסתלק לעילא, על גבי דההוא דאתגליא עלה במעלתו למעלה על גבי אותו הבית השני שהוא בגלוי. וכל עלמא יחמון, עניי יקר דסחרן על גבי דההוא דאתגליא וכל העולם יראו את עני הכבוד שמסובבים על אותו הבית שבגלוי, וכגו דאנן עניי, הוי בית ראשון, בעובדא טמירא ובתוך אותם העננים יהיה בית ראשון במעשה נסתר, דסליק עד רום יקר שמיא, שעולה עד רום כבוד השמים ובניינא דא אנו מחכאן ולבנין הזה אנחנו מחכים, וא"כ כל הפסוק של גדול יהיה הבית הראשון מן האחרון חזר על ביהמ"ק השלישי שהוא יהיה ב' קומות.

הקב"ה יבנה את בית המקדש השלישי שלא היה בנין כזה בעולם

ועד כען, לא הוה בעלמא ועד עכשו לא היה בעולם כדבר הזה שירד ביהמ"ק מלמעלה, דאפילו קרתא דירושלם לא להוי אומנותא דבר נש ואפילו העיר ירושלים לא תבנה ע"י אומנות ידיו של אדם, דהא כתיב שהרי כתוב, (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יהוה חומת אש סביב וגו'. אי לקרתא כתיב הכי, כל שכן ביתא, דאיהו דיןרא דיליה אם על העיר כתוב כך שתרד מן השמים, על הבית שהוא הדירה של השכינה לא כ"ש. ועובדא דא, הוי אתחזי למחוי ברישא ומעשה זה של בנין בית המקדש היה ראוי להיות בתחילה, כך נפקו ישראל ממצרים כאשר יצאו עם ישראל ממצרים, ואסתלק עד לסוף יומין, כפוךקנא (דף רכ"א ע"ב) בתרא ונדרה עד לסוף הימים בגאולה העתידה.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **"שרפי קודש"**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זי"ע"א

חכמי פורת יוסף

**רבי עזרא עטיה זצוק"ל, ראש
ישיבת "פורת יוסף"**

החלפת השורות במהרש"א

רבי עזרא עטיה זצ"ל, ראש ישיבת
"פורת יוסף",
היה אומר
שמי שלומד
גמרא בלי פירוש
המהרש"א, כאילו
לא למד. סיפר מורנו הרב
שליט"א, שהיה להם ר"מ
בישיבת "פורת יוסף", רבי
עזרא שעזי זצ"ל,
שהיה מלמד את
שיעור א'. יום
אחד, התקשה
רבי עזרא
שעזי בלשון
המהרש"א, ועל
אף שהתאמץ
להסביר אותו, לא עלה
בידו. עלה רבי עזרא שעזי
לראש הישיבה, רבי עזרא
עטיה זצ"ל, והראה לו
את המהרש"א
הקשה. הביט
חכם עזרא עטיה

ואמר, "אכן הצדק עימך, וטעות
הדפסה היא זו. עליך להחליף בין
השורה העליונה לשורה התחתונה
ואז תוכל ליישב ולהבין את המהרש"א
כדבעי. וכך היה. פלא פלאות..."

בישיבת "פורת יוסף" היו אוכלים "גיבן או דק" - או
גבינה - גבן - או זעתר, שהיו טוחנים אותו עד 'דק'.
זה היה האוכל שלהם בוקר וערב. כל רצונם היה
"שבתי בבית השם כל ימי חיי".

מורנו ראש הישיבה, ר' עזרא עטיה
זצ"ל, היה אומר, "אחת שאלתי מאת
ה' אותה אבקש" - יש הבדל בין שאלה
לבקשה. השאלה היא ה'אמצעי',
ואילו הבקשה היא ה'מטרה'. והדבר
יובן במשל לאדם המבקש מחברו
סיר. המטרה היא הבישול, והסיר הוא רק

שרפי קודש

תשלם רק את שווי החבל...

המשיל פעם ר' עזרא עטיה זצ"ל משל, ליהודי
אחד שהיה עובר אורח, ותעה בדרכו ביער במשך
כמה ימים, שבהם לא אכל ולא שתה, והיה לו צער
גדול. היהודי לא ידע מה לעשות. בסוף טיפס בלילה
על עץ גבוה, וראה מרחוק בית שבוקע ממנו האור.
צעד היהודי לעבר הבית, וכשהגיע, גילה כי זוהי וילה
מפוארת, מוקפת גן מרהיב, עם מדשאות עצים
ובריכות. וכן בכניסה לבית היתה קבועה מזוזה.

דפק היהודי בדלת, ופתח לו יהודי עשיר. "מה
מעשיך כאן?" שאל בעל הבית.

"תעיתי כאן ביער, וכבר כמה ימים שלא בא אוכל
אל פיי", השיב ההלך היהודי.

מיד הכניס אותו העשיר לביתו ונתן לו לאכול
ולשתות. לאחר מכן תקפה אותו עייפות גדולה,
והעשיר הזמין אותו לעלות לחדר למעלה לישון,
כי אותו היום היה המלך וכל פמלייתו אמורים לבוא
לביתו, והם יתארחו באולם הגדול והיפה, המואר
על ידי לוסטרה גדולה עם שמזונים נרות אשר
בקומת הכניסה.

עלה האיש לישון, וישן מעשר בבוקר עד עשר
בלילה. כשהתעורר, הוא חיפש חבל או רצועה
לקשור את מכנסיו. לפתע, הוא הבחין בחבל
שבזרתו היתה תלויה הלוסטרה למעלה בתקרה.
אמר לעצמו, "מה נעשה? ניקח את החבל הזה. מה
כבר יכול להיות?" הוא הוציא את האולר והמציט
כדי לחתוך בעזרתם את החבל העבה.

פתאום, נשמע קול פיצוץ עז. המלך ישב למטה עם
כל השרים שלו, כשהלוסטרה צנחה על ראשיהם
וכל השמון הרוטח נשפך על בגדיהם. שאל בעל
הבית את אותו עני, "מה עשית?"

"לא התכוונתי", ענה האיש. "לא חשבתי שזה מה
שיקרה. בסך הכל חיפשתי לעצמי חגורה".

"נצטרך להעמיד אותך למשפט", אמר העשיר.
"הרי המלך התלכלך מהשמון, והנזק גדול".

בהגיע יום המשפט, נפסק דינו לשלם את דמי שווי
החבל.. איך זה יכול להיות? הרי הוא גרם לנזק עצום
כל כך?"

אלא, אמרו לו, "אתה רק התכוונת לגנוב את החבל.

חכמי פורת יוסף עם חכם עזרא עטיה

סברתו כסברת הרשב"א

החזו"א זצ"ל נכנס
פעם לישיבת
"פורת יוסף",
שהיתה אז בעיר
העתיקה. הוא
פגש שם את ראש
הישיבה, רבי עזרא
עטיה זצ"ל, והם
דיברו ביניהם קצת
בלימוד. מאוחר
יותר, התבטא
החזו"א ואמר על
רבי עזרא עטיה,
שסברתו כסברת
הרשב"א.

כדי לסלקה! מה תאמרו על כך?"

פנה הרב עטיה אל משתתפי השיעור ושאל, "נו, מה תאמרו עכשיו? משה אמת ותורתו אמת!"

ואילו האיש שעד לפני כמה רגעים לא הפסיק להתווכח - כבש כעת את פניו בקרקע כבושה...

קבלת פנים לתלמידי חכמים

מסופר על מו"ר ראש הישיבה, רבי עזרא

עטיה זצ"ל, שהזמין אותו יו"ר "ועד הישיבות"

דאז, הרב טננבוים ז"ל לאירוע מטעם הג'וינט (ארגון

עזרה וסיוע של יהודי אמריקה). הם עשו מסיבה

גדולה ב"מלון הנשיא" עבור תורמי

הארגון, והשתתפו שם עוד גאוני עולם,

ביניהם: הרב אברמסקי זצ"ל, הרב

פינקל זצ"ל, הרב סורצקין זצ"ל, וגם

מו"ר ראש הישיבה. כשהזמינו את

מו"ר חכם עזרא עטיה לדבר, היה קשה

לו הדבר, והתחיל לבכות בכי נהי תמרורים.

כולם נבהלו. מה קרה? אולי מישוה פגע בכבוד הרב

ח"ו?

אמר להם הרב, "לא, אף אחד לא פגע בי,

חלילה. אלא, נוכחתי לדעת שאנחנו

נמצאים עדיין בגלות!"

לא הבינו הנוכחים. "הרי ברור שאנחנו

עדיין בגלות. אבל למה כבודו בוכה

דווקא עכשיו?"

ענה להם הרב, "אילו היה המשיח מגיע, האם היינו

עושים קבלת פנים כזו

לנדיבים? אמנם

חייבים לכבד

את הנדיבים,

אבל אם

היה כבר

בא המשיח,

היו מבינים

הנדיבים שהם

אלו שאמורים

להכין קבלת

פנים גדולה

עשרת מונים

עבור תלמידי

החכמים!"

שרבי קודש

לקחת את החבל בלי רשות, בלי לדעת למה זה יגרום. ברור שאם היית יודע, לא היית עושה זאת."

כך נוהג איתנו גם הקדוש ברוך הוא. 'ולך ה' חסד, כי אתה תשלם לאיש כמעשהו' - אפילו שהעוון היה גדול והפגימה היתה גדולה. מכיוון שאנו לא יודעים למה גורמים העוונות, כמה משחיתים הם בוראים וכמה עולמות הם מחריבים, לכן אומר הקב"ה, "תקבלו עונש רק על מה שידעתם שאסור לעשות". זהו באמת חסד גדול שעשה איתנו השי"ת.

קן של ציפור על ראש אדם

רבי עזרא עטיה זצ"ל ברח למצרים בזמן שהיתה

בדיוק שעה, הגיע אחד מ משתתפי השיעור, שנעדר ממנו זו תקופה ארוכה. שמח רבי עזרא על ההזדמנות להסיח את דעת הנוכחים מהוויכוח המיותר, והרעיף תשומת לב על האיש שנכנס.

"היכן היית?" שאלו הרב. "כבר זמן רב לא ראינו את פניך".

"הייתי במסע

עסקים בהודו", סיפר

האיש. "ומה אומר לכם... הודו היא ארץ מוזרה, ואורחותיה משונים! תארו לכם... יושב לו פאקיר ברגליים שלובות - יום, יומיים, שלושה... כך, בלי לזוז. ראיתי פאקיר כזה שישב מאובן כמה ימים, עד שציפור בנה קן על ראשו - והוא? אפילו לא הניע יד

חכם עזרא עטיה עם חכם נתן סאלם ורבי חנניה שרגא

כאן בארץ מלחמה. שם, במצרים, היו יושבים סביבו פקידים וסוחרים, והיה מלמד אותם גמרא ומוסר. יום אחד, הם הגיעו במסכת 'חולין' (דף קל"ט ע"ב) לסוגיה העוסקת במצות שילוח הקן. הגמרא שם דנה, מה הדין של קן על המונח על ראשו של אדם.

"כבוד הרב, איזו מין שאלה זו? האם יכול בכלל להיות קן על ראשו של אדם?" שאל אחד ממשתתפי השיעור את הרב, כשנימת לגלוג בקולו.

"אם רבותינו אמרו, אז וודאי שזה כך. דברי הגמרא הם קודש קודשים, ואין להרהר אחריהם," ענה לו הרב בנועם, אך בתקיפות.

אך הלה לא ויתר, ורבי עזרא ביקש לסיים את הוויכוח, מחשש שדברי האיש יערערו, חלילה, את אמונת החכמים בלב יתר השומעים. הוא נשא ליבו לקב"ה, שיעזור לו להוכיח את אמיתות התורה.

ישיבת פורת יוסף בתפארתה

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

מדיני זכר לחורבן

שו"ע סי' תקס

כתב בשו"ע (סי' תקס סעי' א) וז"ל "משחרב הבית תקנו שיהיה משייר בכותל אמה על אמה לא מוסיד".

מה השיעור הגדול והמיקום שצריך להשאיר ללא

סידוד ?

והשיעור לדעת הגר"ח נאה 48 על 48 סנטימטרים, ולדעת החזו"א 58 על 58 ס"מ,

השוכר דירה שאין בה אמה על אמה האם צריך

לקלוף ?

ודאי שאם הבעלים לא נותנים לו רשות שאין לקלוף, והרב מרדכי אליהו כתב שיכול לתלות בד של שק כשיעור לסיומן, וגם אם הבעלים לא מונע מעיקר הדין אין לו חיוב וכדלעיל.

האם גם חנויות ומחסנים חייבים באמה על אמה ?

נחלקו האחרונים, בשם הגר"ח קנייבסקי כתבו שלא תקנו חכמים תקנה זו על מקום ציבורי (דרך שיחה ח"א עמ' תרט), ויש שכתבו בשם הגר"ש אלישיב, שבחנויות וכן במחסן של בית, אף שהוא נפרד מדידת מגוריו אין צריך לשייר אמה על אמה (אשרי האיש ח"ג פ' סח סעי' ה), וכן כתב בנטעי גבריאל (בין המצרים פ' צט סעי' כד), והמחמיר תע"ב.

האם יש חיוב בבית הכנסת ?

בילקו"י (ארבע תעניות עמ' תקעז - תקעח) הביא מחלוקת והכריע שצריך להשאיר אמה על אמה גם בביהכ"ס.

וצריך שיהיה בריבוע וכשארין מקום כנגד הפתח לעשות בריבוע, דעת הגר"מ פיינשטיין (ספר הבית סי' יט הע' יא) שיש לעשות כנגד הפתח בצורת מלבן ששטחו אמה על אמה, מאידך דעת הגר"ח קניבסקי (שאלת רב עמי 370) שתמיד יש לעשות בריבוע, וכשארין מקום מעל הפתח, יעשה את האמה על אמה במקום אחר.

ונהגו החזו"א והגר"ח (אורחות רבנו ח"ב עמ' קמו) לעשות בכל חדר וחדר, אמנם מעיקר הדין החיוב הוא רק בחדר אחד, כפשטות לשון השו"ע.

מי שקנה בית ולא שירד שם אמה על אמה האם

חייב לקלוף ?

כתב בשו"ע (שם) שהרי זו בחזקתה ואין מחייבים אותו לקלוף, וכתב במשנ"ב (ס"ק ד) כיון שתולים שהבית נעשה ביד עכו"ם וישראל קנה ממנו את הבית, אמנם כתב במג"א (ס"ק ד) שאם ידוע שנעשה ע"י ישראל חייב לקולפו, וכן פסקו במשנ"ב (שם) ובכה"ח (אות יב), אמנם כתב באיש מצליח (הע' 1)

מעשרה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שאלה: מראובן המתגורר בקומה העליונה בבנין, פנה לשכנו שמעון המתגורר בקומה שתחתיו, ובקש ממנו שיחתום לו על תכנית בניה בגג לצורך קבלת אישורי בניה מהעירייה, יחד עם התוכנית הגיש לו מסמך בו נכתבו התנאים שעל דעתם השכנים מסכימים לראובן לבנות על הגג, ועוד נכתב שם "וכך אמר שמעון לראובן, חלקי בגג מעתה יהיה שלך בתמורת תשלום כפי המקובל בעיר לשלם על חלק הגג ע"פ בית הדין", חתם שמעון על המסמך והגישו לראובן, לאחר מכן רצה שמעון לחזור בו, וטוען שכונתו היתה שיהיה שלו ולא שכבר מעכשיו הוא שלו.

תשובה: שמעון לא יכול לחזור בו מאחר שכבר הקנה את הגג לראובן.

הנימוק: על פי המבואר בסימן רמה ס"ג שמעון לא יכול לחזור בו, כיון שלשון "יהיה שלך" אינו לשון התחייבות לתת לעתיד אלא נתינה עכשיו, וכמו שכתב המבי"ט (ח"א סימן שנ) ולמד זה ממה שאמר עשוי ליעקב "אחי יהי לך אשר לך" דבזה חזר ונתן המתנה ליעקב ע"ש. ואמנם בשו"ת חוות יאיר (סימן פ) הסתפק דאפשר דלשון יהא הוא כמשמעות תיכף ומיד, מה שאין כן יהיה לעתיד משמע וכו' ע"כ. אך בפ"ת (ס"ק ג) כתב "ואני עיינתי במבי"ט עצמו ונוכר שם לשון יהיה" ע"כ. ובמבי"ט שלפנינו כתוב "יהי שלך", ואולי גם יש לחלק בין יהי ליהיה וצ"ע. ועכ"פ לפי המבי"ט מיד כשחתם על המסמך ומסרו לראובן קנה ראובן את חלקו בגג. ומאחר שכבר קנאו ראובן אין שמעון יכול לחזור בו. אכן אם היה כתוב במסמך חלקי בגג "אתן לך", לפי המבואר שם סעיף א וב' הוא פלוגתא אם לשון אתן הוא קנין עכשיו או לא, והשו"ע והרמ"א סוברים שאין זה קנין, לכן כל עוד לא החזיק ראובן בגג יכול ראובן לחזור בו, אבל לאחר שהחזיק בו, ויכול לטעון קים לי כהיש אומרים שהביא השו"ע בסעיף ב דאתן הוא קנין.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

שלום אהרן
בן רחל

איגרת לבני הנעורים

מה מתווה את חיינו?

"כתוב בפרשתנו 'ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאוד, ויראו את ארץ יעזר ואת ארץ גלעד והנה המקום מקום מקנה. ויבאו בני גד ובני ראובן ויאמרו אל משה ואל אלעזר הכהן ואל נשיאי העדה לאמר, עטרות ודיבון ויעזר ונמרה וחשבון ואלעלה ושבע ונבו ובען, הארץ אשר היכה ה' לפני עדת ישראל ארץ מקנה היא ולעבדיך מקנה. ויאמרו אם מצאנו חן בעיניך יותן את הארץ לעבדיך לאחוזת אל תעבידנו את הירדן" (במדבר לב, א - ה).

בני גד ובני ראובן משום המקנה הרב שלהם כביכול מוותרים על נחלתם בארץ ישראל, לכאורה מוותרים הם על הקדושה על הרוחניות בעבור הגשמיות, יש לחיות ההפך שהרוחניות תתווה את דרכינו בחיים. **תקבע את מקום מגורינו את עסקינו את הווי חיינו.** בני גד ובני ראובן, הגשמיות התוותרת להם את הדרך ולכן נתבעו על כך. ומכנה אותם המדרש (ב"ר מטות, ט) "ולב כסיל לשמאלו" הם בני ראובן ובני גד שעשו את הטפל עיקר ואת העיקר טפל שחיבבו את ממונם יותר מנפשם. **וכן מושמע בכתוב, כשבני גד וראובן ניגשו למשה אמרו לו:** "גדרות צאן נבנה למקננו פה וערים לטפנו" (במדבר לב, טז) - הם הקדימו צאן לטף משמע שהצאן והבקר חשוב להם יותר מטפם וילדיהם, לעומתם משה אומר להם: "בנו לכם ערים לטפכם וגדרות לצאנכם" (כ, כד) - משה מקדים את הטף לצאן, רוצה לומר להם מה יותר חשוב ועיקר, הבית המשפחה הרוחניות חשובים יותר מהחומריות.

על משה נגזר בחטא "מי מריבה" שלא יכנס לארץ, אבל משה לעומתם היה מוכן להיכנס לארץ ישראל אפילו כמו עוף. דרש ר' שמלאי: "מפני מה נתאזהר, משה להיכנס לארץ ישראל וכי לאכול מפריה ולשבו מטובה הוא צריך, אלא כך אמר משה הרבה מצוות נצטוו ישראל ואינם מתקיימים אלא בארץ ישראל אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולם על ידי" (סוטה יג). - הקדושה, הרוחניות הם המתווים למשה את רצונו, את המקום בו יגור ואת דרכו בחיים, זה שצריך לדעת לא החומר ועיני העולם הזה קובעים אלא התכלית הרוחנית, התורה והמצוות.

סיפר הגה"ק בעל ספר התניא: פעם בצעירותי נסעתי אל מורי ורבי המגיד ממזריטש וצ"ל זה היה בימות החורף, והיה אז קור גדול, ושלג כבד, והגעתי לאכסניא אחת של איש ירא שמים, סיפרתי לו שאני תלמידו של המגיד ממזריטש, ואז הוא קיבלני בכל הכבוד, ונתן משקה חם לשותות והשיב את רוחי, שאלתי אותו כמה שנים אתה נמצא במלון הזה, אמר לי זה עשרות שנים אני כאן, שאלתי היש לכם מניין להתפלל בשבת ולקרא בתורה? השיבני לא, ורק לימים הנוראים אני נוסע לעיירה הסמוכה ושוהה שם

אלו היה ניצוץ הזהב מבריק למרחוק, וכל הרואים, העוברים והשבים השתוממו מיופי הכלים וזהרם מרהיב עיין, וקול נשמע עד בית המלך באשר נמצא מראה מפואר שכזה באמצע המדבר, וישלח המלך את משנהו שיבוא בדברים ויפסיד את הערבי להביאו אל ארמון המלך יחד עם כל הכלים האלה, וכשבא המשנה אצל הערבי שחק הערבי על דבריו לאמר וכי מה יעשה המלך בכלים אלו? והלא אין למלך הדגול תרנגולים להאכילם ולא חמורים או שדות חרישה וזריעה? ענה לו המשנה, אף על פי כן, כלים אלה צריכים למלך, ואם תבוא אליו יתן לך משאלות לבך בעושר וכבוד. ויאמר הערבי ויבוא אל המלך עם כל הכלים שמצא, והמלך כיבד אותו מאוד במאכל ובמשתה וירב תפארתו במלבושי כבוד ויקר, ויאמר לו שוב נא אלי בעוד שבוע ימים ואז אתן ואשלם לך את מחיר הכלים האלו. כשבא הערבי לאחר שבוע הכניסו לתוך ארמונו, והנה רואה שאותה תבנית של אדם ששם בגינתו להבריה הציפורים אותה תבנית היא של מלך ובידו שרביט זהב עומדת באמצע הארמון במקום המכובד ביותר, ואותו המגש העשוי מזהב ומפו והכוסות המסודרים סביבו שם המלך משקה מתוק העולה על שולחן מלכים לכבד בו את השרים. ואותה חתיכת בד הארוכה המשובצת מרגליות מונחת על כתפי המלך כגלימה מפוארת, והתביה היקרה המשובצת באבנים טובות מונחת בפנית הארמון לא בשביל הבקר אלא מונחים בה כל בגדי הפאר של המלך. ולאחר שהסביר המלך יפה לערבי את יעודם וערכם של הכלים נבהל מאוד. על אשר המיר כבודם בקלון וביזה אותם להשתמש בהם לצורך חול, והמלך אמר לו, מעתה שבה עימדי ואלמדך בינה, תילמד חכמה ודרך ארץ, ודע ערך יקרת הכלים האלה שמצאת ושכרך הרבה מאד.

הנמשל: צריך להשתמש בחומריות לצורך התכלית לא להפך, אותו רועה צאן ערבי השתמש עם התכלית, עם האוצר הרוחני הגדול הוא לצורך בהמותיו ותרנגולותיו, צריך לחיות כמו "מלך" ולדעת לנצל את העולם הזה לצורך התכלית, לא לבזבז את האמצעים הניתנים לנו לריק, לצורך עולם חולף, יש בעולם הזה הרבה אוצרות וצריך לנצלם כראוי.

שנו באבות (ב, ח) "מרה נכסים מרבה דאגה" ונראה לבאר - הדאגה באה מפני שעכשיו הנכסים מתוים לך את חייך, לא אתה קובע את דרך חייך, אלא נכסיד המרובים, מפני שהם קובעים לך היכן תגור לאן תלך מתי תבוא, אדם לא בן חורין לעשות את הדברים שבאמת רוצה לעשותם אם יודע שיכול להפסיד נכסיו, מפני שההפסד גדול, ממילא כל מעשיו תלויים בנכסיו המרובים. - ומזה באה דאגתו ודו"ק.

משל לאדם הרוכב על סוס אל יתן לסוס להנהיגו, שאם כן יכניסו לתוך שדות, יקחו להרים למקומות ללא דרך וישוב, לתוך יערות מקום ליסטים וחיות רעות, אבל אם הוא זה המנהיג את הסוס, הוא האוחז ברסן השלטון הוא יודע כיצד ולאן להוליכו, הוא יודע כיצד להשתמש עם סוסו - עם הגשמיות להדריך בדרך ישרה, (מעובד מספר אור ההר)

עד לאחר החגים. אמרתי לו וכי כך נאה ליהודי, שכל הזמן יתפלל ביחידות ולא ישמע קדיש וקדושה וברכו, ולמה שלא תלך לדור בעיירה ההיא? ומאין תהיה פרנסתו? שאלני, שאלתי אותו, כמה בעלי בתים יש בעיירה ההיא? אמר לי, יותר ממאה משפחות, אמרתי לו בשביל מאה משפחות יש לקב"ה לתת להם פרנסה ולך ח"י אינו יכול להזמין פרנסתך? הוא שתק. לנתי שם בלילה ההוא, בבוקר השכם ראיתי שליד המלון עומדות עגלות מלאות רהיטים וחפצים ומטלטלים, שאלתי אותו מה זאת? שמעתי בקול כבודו ואני נוסע מיד לעירה לדור שם.

מי קובע את מקום מגורך? ההתעלות הממונית או ההתעלות הרוחנית, אותו בעל בית מלון הבין וכי כל ימיו יעברו עליו ללא קדיש ללא מנין וספר תורה, אז מה תכליתו בחיים? וכי עולם הזה בלבד, וכי בשביל העולם הזה יפסיד את העולם הבא, דבר שלא יהיה. - זוהי לכאורה היתה התביעה על בני גד וראובן.

הבן איש חי מספר משל לערבי אחד שכל ימיו גדל בארץ מדבר שוכן בתוך מאהל, חי בין עדרי צאן ובקר וכל עיסקו חרישה זריעה וקצירה, לימים התגלה לו בתוך מערה במדבר אוצר גדול ויקח את כל האוצר בשקו ויביאו לאוהלו, ויקרא לאשתו, ראי נא רעייתי את אשר מצאתי מטמון גדול, ויוציא מתוך השק תיבה גדולה של זהב משובצת אבנים טובות ומרגליות ויאמר לה בתמימותו, הנה תיבה זאת מתאימה לתת בה מספוא לחמורים כדי שלא תתפזר הנה והנה, ויוציא עוד מן השק מגש מזהב ופז ובשפתו כוסיות משובצות באבנים טובים, ויאמר לאשתו זהו כלי חשוב אשר יאכלו ממנו התרנגולים והעופות מזון ומים למען שכל תרנגול יאכל לבדו ולא ינקרו זה את זה בעת אכילתם, ויוציא מהשק חתיכת בד יקרה מתכלת וארגמן משובצת במרגליות נופך ספיר ויהלום אורכה חמש אמות, ויאמר חתיכה זאת מיועדת בודאי לקשור בו צוואר הפרה החורשת, ויוציא עוד מאמתחתו תבנית אדם זהב טהור בצורת מלך היושב על כסאו ושרביט זהב בידו, זה בודאי שייך להיות יושב בתוך הגינה כדי להבריה במקלו אשר בידו כל עוף כנף בלתי יאכלו מהזרעים. ויעש הערבי כאשר דיבר, וישם את כל הכלים שמצא במקומו, אחד אצל התרנגולים אחד אצל הבקר אחד בגינה, ובזרוע השמש על כלי פאר

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

ימיהו בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

בניהו יששכר בן שרה

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת מטות מסעי

חפשו בדרך אל עיר המקלט את הפריטים המסתתרים מן הפרשה! האם תצליחו למצוא 15 פריטים?

הפריטים שעליכם לחפש:

1. מטה - ראשי המטות.
2. רומח - מלחמת מדין.
3. כלי זהב - משלל מדין.
4. כלי כסף - משלל מדין.
5. כלי נחושת - משלל מדין.
6. אש - ליבון כלים באש.
7. שלל - חלוקת השלל.
8. צאן - מקנה בני גד וראובן.
9. בקר - מקנה רב.
10. מפת עבר הירדן - מקום הנחלה.
11. שער עיר - כניסה לעיר מקלט.
12. שלט עץ - סימון הדרך.
13. רוצח בשגגה - הנס לעיר המקלט.
14. זקן העיר - מקבל את הבורח.
15. גואל הדם - רודף אחר הרוצח.

האם תצליחו לגלות את כולם?

בהצלחה!

מצא את ההבדלים

משהו השתנה בתמונה... מצאו את 15 ההבדלים המסתתרים בין התמונות. בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיננסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

ימי בין המצרים

האישה, ויודע כיצד לחסוך את זמנו ומרצו לעבודת ה', אשריו ואשרי חלקו.

אולם צריך לדעת שאין הדבר ברור שהצדק עם אותו ת"ח, לפי שרחמנא ליבא בעי וכל התורה נועד ליצור בלב האדם רחמנות על זולתו, ואם לא מגיע אל תיקון ליבו ורחמנותו א"כ כיצד ימצא חן בעיני המלך, והרי רחמנא ליבא בעי ומה שהדבר ברור שאין לפגוע בדקדוק ההלכה מחמת הדיבור עם בני ביתו, הוא דבר פשוט, אולם צריך לדאוג להגיע לבית בשעות הערב באופן שיוכל למלאות את סיפוקה של אשתו, מה שנתחייב לה בכתובה שהוא ענין הדיבור וליישב את דעתה.

ואם קרה והגיע מאוחר, ואשתו צריכה להפיג את ליבה בדבריה ולקבל דיבורי העידוד מבעלה, ועתה חושש על הקימה בבוקר, יש לדעת שלא בכל המקרים הדבר ברור שעליו לעלות על יצועיו, לפי שיש אופנים שיש כאן חיוב הילכתי עתה בעצם הדיבור עימה, ולא ניתן לדחותו אפילו מפני חשש וספק של שמא יעבור על קריאת שמע בזמנה, שזה מצווה שעדיין לא הגיע לידו, ואילו הדיבור עם ביתו היא מצווה עכשווית.

ועוד שיש לדון האם מצוות הדיבור היא מצווה דאורייתא ועיין כס"מ לגבי זמן ק"ש, וזה אינו סותר שברור הדבר שאדם צריך להציב קנסות לעצמו על כל פעם שלא זוכה לומר את ק"ש של שחרית בתוך התפילה בציבור בזמן קריאת שמע של המגן אברהם שהיא פשוט דעת מרן הבית יוסף לכאורה.

וצריך לדעת שמי שלא זכה להגיע למידות טובות וללב טוב ורחמן, וכן לא זכה לדון לכף זכות כל בריה ולהרגיש את לבו מרחם על כל בריה באשר היא, הרי זה סימן שלימוד תורתו אינו כפי רצון הבורא, דהיינו שהאדם צריך ע"י למוד התורה לגלות את רצונו יתברך בעולם, ולהתדבק בו יתברך על ידי מעשים טובים ואהבה גדולה, לפי שרק אדם המחפש בכל דבר שנאמר בתורה להבין מה הוא רצונו יתברך בזה העולם, אדם כזה יכול להגיע להשגה אמיתית ללא סיגים בה' ובתורתו הקדושה, מלבד מה שצריך לכסוף לדעת את עומק טעמי התורה לפי סודם של דברים, לפי שכל התורה כולה היא רחמים גדולים, והשכנת שלום ואהבה בעולם, וכמו שמבואר להדיא ברמב"ם סוף הלכות זמנים היה לפנינו נר ביתו ונר חנוכה, או נר ביתו וקדוש היום, נר ביתו קודם משום שלום ביתו, שהרי השם נמחק לעשות שלום בין איש לאשתו, גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר במשלי "דרכי דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום".

וראה ברמב"ם בהלכות דעות שמה שנאמר בתורה על אברהם אבינו 'כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו' זה מדבר על המידות המתוקנות - מבהיל! כמוהן שהיה מן הראוי להביא כאן דברי חז"ל בגנות המחלוקת האורורה והשקפת חז"ל כיצד בימינו יש לעמוד על משמר ההשקפה הצרופה ללא לעשות מחלוקת, אלא שכבר הארכנו יתר על המידה ואי"ה אולי בשבוע הבא.

עלינו למהר ולהסיר מחשבות מעין אלו מקרבנו ולא ליתן להם מקום אפילו צר וקטן בליבנו, ולמחות כל זכר ושמן ממדות הנרגנות, ועי"ז נזכה למציאת חן בעיני ה"ה".

שלום בית

ואם אנחנו עסוקים בעניין צער השכינה ראוי להדגיש עניין חשוב, והוא המידות וההתנהגות שכל אדם צריך להתנהג עם רעייתו, וכבר נתבאר שהבאיש הישראלי בעולם הזה הריהו כנגד ז"א העליון, וכמבואר במדרשי חז"ל ובארז"ל ובמוסר הרש"ש לתקיעת שופר, דכאשר רועד לב האדם מן השופר כך רועד הלב העליון של פרצון ז"א, וזה מה שאמרו חז"ל כשאדם לומד תורה בעולם הזה הקב"ה לומד תורה כנגדו בעולם העליון, ועוד כהנה רבים.

ועל כן אדם צריך לשמח את ביתו תמיד ולעודדה ולרצותה, וכנגד זה ה"ה יחזיר את שכינתו לציון במהרה. וצריך לדעת שהדיבור והעידוד לרעייתו הרי הוא כמו תפילה שמתפללים על בית המקדש, כך הדיבור שמחבר ומייסד את הבית והוא אור של חכמה שיוצא במלכות פה שלו דרך הדיבור, ונכנס בביתו של אשתו ליישב את רוחה ומתקיימת מלכותה על ידי כך, ועי"ז נתן כוח לשכינה כפי שכתוב איש ואשה שזכו שכינה שורה בניהם.

וכמו שבדיבור בדברי תורה יש בחינה שצריך לרכו את ב' המוחין, ודבר זה קורה כאשר האדם מצמצם ומקרב את עיניו ע"י שמתאמץ במחשבה עמוקה ועי"ז מייחד המוחין שלו לחשוב ולהוליד את ההבנה הנכונה, ורק לאחר מ"כ מוציא הדיבור דרך פיו ובוה מייחד את ההכל היוצא מין הריאות דרך פיו עם חיתוך האותיות בה' מוצאות הפה, ואז יוצא ועושה כלי ומגדל את תלמידו, כן הוא באשתו שהריהו מגדל בדיבורו את הנוקבא ומשפיע בה את השפעותיה הנכונות וגורם בזה עליו השכינה הקדושה ומייסד את ביתו לקדושה ושמחה.

קורה הדבר שאדם אומר שרצונו ללמוד תורה ולהתפלל, ולא רוצה לבזבז זמן לדבר עם אישתו, שהרי אמרו כל המרבה שיחה עם האשה וכו', והוא אינו מבין ש"אל תרבה שיחה" נאמר באופן שמדבר לרצונו הוא, אבל אם מדבר לרצון ביתו לעודדה ולסעדה ודאי שחיובא דרמיא עליה הוא, וכן מבואר להדיא בספר אור לציון חכמה ומוסר חלק ב'.

ואם עסוקים בעניין זה יש להוסיף שרבים בטוחים שת"ח שיושב ועסק בתורה עד השעות המאוחרות בלילה ומגיע לביתו ורעייתו רוצה לספר לו את אשר עבר עליה במהלך היום, והוא טוען שאם ישמע לכל דבריה בכדי שתפגי את ליבה עלול הוא בבוקר לקום בשעה יותר מאוחרת לתפילה, וכמוהו שאשתו הצדקנית מבינה זאת היטב ומשאירה את צערה בליבה - אשריה ואשרי חלקה, וכך קם אותו ת"ח להתפלל ברוך ה' בזמן מרגיש טוב עם עצמו שהוא גדול עובדי ה', שהרי גם למד תורה בלילה, גם קם באופן קבוע לתפילה בבוקר מוקדם מאוד, וגם לא מרבה שיחה עם

בימים אלו, אשר צריך להוסיף חיזוק על חיזוק בעניין התשוקה וההפץ והציפיה לבנין בית מקדשיו ותפארתיו, ראוי ליתן דגש ושימת לב לכל הדברים והמעשים אשר נאמר עליהם בחז"ל שהם מונעים את בניין בית המקדש, וגורמים לצער השכינה הקדושה.

כמובן שכל עניין שהוא נגד רצונו יתברך הרי הוא מאריך את גלותו ומונע את הטוב ממנו, אולם מלבד זאת יש ליתן גם דגש על מה שהדגישו חז"ל הקדושים דברים אשר גרמו ביותר לחורבן הבית וחסרונו הגדול בעולם.

לשון הרע

פעם אמר מרן ראש הישיבה ישנם אנשים שלומדים הלכות שמירת הלשון בספר הקדוש חפץ חיים, אבל בסופו של דבר מממשיכים לדבר לה"ר, ובכל פעם שמדברים לאחר דיבורם אומרים "אוי... לשון הרע".

זכונת הדברים שבעניין לשון הרע יש ב' עניינים א. ההתגברות על הרצון והתאוה לדבר, וזה הרובד הפשוט והפחות במעלה. ב. אולם יש עניין שהוא יותר חשוב, והוא שלא לחשוב רע על חברו.

ועבודה זו היא עבודה של הלבבות, ולא רק עבודה של התגברות על הלשון גרידא, היינו שהמחשבה והעין והלב של האדם לא יחשבו על חברו רע, אלא יהא גיל לראות את זולתו בעין טובה, ויתעמק בטבעו של חברו ויבין שחברו היה מוכרח לפי מצבו ודרגתו ומקום גדילתו וטבעיו המולדים בו לעשות את המעשה אשר עשה.

וכמוהו שיש ללמוד מכך כמה צריך האדם לברוח מטבעים רעים אשר מושרשים בו כפי שרואה בחבירו, שאם לא היה לו טבעים רעים שמושרשים בו לא היה מגיע לעשות את העוול אשר עשה, וכמוהו שגם בזה אין אדם רואה ניגעי עצמו ופעמים שאנחנו נגועים במידה כפולה מחבירינו כמה שאנחנו עצמנו חושבים על חברינו בשלילה, וכמו שידוע שאדם רואה בחבירו פגמים דקים מן הדקים, ואילו בפגמים של עצמו אינו רואה כלל אפילו אם הם פגמים עבים וגדולים.

ועל כן אדם שחושב רע על חברו בדרך כלל על מרחו שיגע גם לדבר רע על חברו, לפי שיקשה לו להתגבר ולעצור את לשונו, וגם אם רוב הפעמים אדם מצליח להתגבר על יצרו לצערנו רואים לפעמים שאנשים מסתכלים על אחרים בעיניהם בשלילה, וכאשר באים עליהם צרות הם מחפשים כל מיני סוגלות להמתקת הדינים וכיוצא, במקום לדעת את שורש הצרות שהוא הקטרוג והמחשבה הרעה שחושבים על חבריהם,

ואפילו בדברים שאינם של עוון או גנאי גדול, וכמו שאומר הפחץ חיים כגון שחושב ואומר על חבירו שכל הזמן תנור ביתו דלוק ומתעסק בהכנת מאכלים וכיוצא, או שאוהב לחשוב ולדבר על חבירו שיש לו ממון רב וכיוצא, ונובע הדבר מתוך צרות עינו אף שגם מברך את חבירו, ומחשבות מעין אלו הרי הם שנואות על המקום ברוך הוא. ואם חפצים אנחנו באמת בבניין בית המקדש ורוצים אנחנו להיות מכלל כל המתאבלים על ירושלים זוכים ורואים בשמחתה הגדולה, וכדי שזוכה לה במהרה

בערב הילולת האריז"ל הקדוש הזדמנויות נדירות!

פדיון נפש

בציון האר"י הקדוש בצפת

"ופדיון נפש זה ידוע ומועיל לכל צרה שלא תבוא"

הפדיון יערך ביום הגדול והקדוש יומא דהילולא של האריז"ל
בו יוזכר שמכם במעמד הגדול ע"י המקובל האלוף שר בית הזוהר

הרה"צ **בגידה שמואל** שליט"א

התקשרו עכשיו ומסרו את שמכם בעבור 260 ש"ח לכל שם

מוקד מסירת שמות << 03-552-0004

הילולת האריז"ל

זמנא

כמדי שנה נתאסף יחד ובראשו מו"ר ראש השיטה האון המקובל
רבינו בנימין שמואל שליט"א
בעיר צפת ת"ו להילולת רבנו האריז"ל

- סדר היום:
- לימוד בצוותא בתורת האריז"ל
 - תיקון הצות היום כבוד
 - תפילת מנחה בכוונות ע"פ האריז"ל והרש"ש זיע"א
 - עריכת פדיון נפש
 - ייחודים לציון רבנו האריז"ל בבית הקברות בצפת
 - לעריכת תפילה וייחודים ובקשת רחמים על הכלל ועל הפרט
 - עליים לסעודה לכבוד הצדיק זיע"א

להרשמה ופרטים נוספים סרקו את הברקוד
או התקשרו: 03-5520004